

V PREMISLEK

dr. MARKO KREMŽAR

Korak nazaj

Junija 1945 so jih morili, pehali v brezna, njihova trupla zasipali, grobišča zastražili in svoj zločin prekrili s plaščem molka. A resnice niso mogli utišati. Po petinštidesetih letih so se pobiti domobranci in ostale žrtve komunističnih totalitarcev dvignili v zavest naroda, da ni mogoče več tajiti ne njih ne njihove usode.

Junija 2003 so jih predstavniki slovenskih političnih strank, ki obvladujejo sedANJI parlament, z zakonom o vojnih grobiščih ponovno porinili v brezna. Zdaj, ko ne morejo več skrivati njihovih trupel, jim hočejo vzeti smisel. Z zakonom nameravajo prebeliti tako njihovo prepričanje kakor tudi vzrok zločina, ki je bil storjen nad njimi. Vendar tako kot do zdaj nista mogla ne molk in ne čas izbrisati žrtev komunističnega terorizma iz slovenske zavesti, tudi nova parlamentarna nalepka ne bo kos resnici. Mrtvi, znova žrtvovani, bodo slej ko prej ponovno zakričali v slovensko kolektivno zavest in še globlje pretresli generacije, ki prihajajo za nami.

To, kar se je zgodilo ob sprejemanju zakona o vojnih grobiščih v slovenskem parlamentu, ni nevednost, ni lahkomiselnost, ni površnost neosveščenih politikov. Gre za zadnji poskus nekdanjih zločincev in njihovih dedičev, da se skrijejo pred sodbom ne le zgodovine, marveč tudi evropskega javnega mnenja in obsodbe.

Če bi priznali domobrancem in drugim pripadnikom Slovenske narodne vojske status vojakov, bi bili borci proti komunističnemu totalitarizmu, razoroženi za mrežo koncentracijskih taborišč,

priznani kot vojni ujetniki. Pomeriti ujetnike pa je zločin, ki ne zastara ne po slovenskem pravu ne po mednarodnih pogodbah. Zato naj bi bilo po mnenju nekdanjih totalitarcev treba navaliti na trupla pomorjenih plast nove laži, da se tako zavaruje nedotakljivost njihovih rabljev.

Z izglasovanjem tega zakona o grobiščih so stopili člani večinskih strank v slovenskem parlamentu na tvegano pot prikrivanja zločina, na pot uzakonjene laži z namenom obvarovati zločince. S tem pa so postavili pod vprašaj ne sicer legalnost, vsekakor pa legitimnost svojega dejanja. Velika razlika je namreč med oblastjo, ki se o nekem vprašanju ne izreče in se spreneveda, ter med oblastniki, ki z lažjo o množičnem zločinu zavestno zavajajo domačo in svetovno javnost.

Poslanci opozicijskih strank NSi in SDS so pred glasovanjem o tem zakonu v znak protesta odšli iz parlamenta, ker niso marali niti s svojo navzočnostjo sodelovati pri takem dejanju. Drža, za katero zaslužijo vse priznanje, pa jim nalaga zdaj novo odgovornost. Ljudstvo jih ni izvolilo le zato, da glasujejo, marveč da stališča svojih volivcev tudi branijo. Zakon o grobiščih, ki ga je izglasoval slovenski parlament, je krivičen in v takem primeru ni dovolj, da ob njem užaljeno molčimo.

Vsako politično odločitev je mogoče popraviti z novim zakonom in za vsako krivico je potrebno uveljaviti priziv, pa najsi bo ta medijski ali pravni, doma ali v svetu.

Zakon, ki naj bi bil korak k spravi, je postal, žal, novo razpotje.